

ת"ד 6294/07/14 - מדינת ישראל נגד מרקל יסמאילוב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

11 פברואר 2015

ת"ד 6294-07-14 מדינת ישראל נ' יסמאילוב

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

מרקל יסמאילוב

ע"י ב"כ עו"ד אנדריי ורשצגין

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום שנושאו אירוע תאונתי שהתרחש עפ"י הנטען ביום 9.4.14 בסמוך לשעה 07:40 בבוקר בצומת הרחובות אבא הלל, התקווה, ושדרות טובים בר"ג.

בכתב האישום מיוחסת לנאשם עבירה של נהיגה בחוסר זהירות לפי סעיף 21(ג) לתקנות התעבורה יחד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

במקורו כלל כתב האישום טענה בדבר קיום תמרור האוסר פניית פרסה ובהמשך לכך טענה בדבר אי ציות הנאשם לתמרור הנ"ל, ואולם כתב האישום תוקן (בפרק עובדותיו) ביום 20.10.14 (מועד ההקראה) ולאחר תיקונו נטען בו כדלקמן:

נטען שהנאשם נהג ברכב משא אחד ברחוב אבא הלל מכיוון מערב למזרח בנתיב השמאלי והתקרב לצומת של רחוב זה עם הרחובות התקווה ושדרות טובים. בהמשך נטען כי הצומת הנ"ל מרומזר וכי מעל הרמזור בכיוון נסיעת הנאשם מוצב היה תמרור 201 המורה על נסיעה ישר וימינה. בהמשך נטען כי עקב עבודות בכביש צויירו על נתיב נסיעת הנאשם חיצים המתירים נסיעה ישר, ימינה ושמאלה. עוד נטען בהמשך לכך כי אותה שעה נהג רוכב אופנוע ברחוב אבא הלל מכיוון מזרח למערב מול כיוון נסיעת הנאשם ונכנס לצומת בחסות האור הירוק שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו. בהמשך נטען כי הנאשם נהג בחוסר זהירות בכך שביצע פניית פרסה שמאלה בחוסר זהירות, חסם דרכו של רוכב האופנוע שנכנס מול כיוון נסיעתו בחסות האור הירוק ברמזור בכיוון נסיעתו ושני כלי הרכב התנגשו. עוד נטען לבסוף כי כתוצאה מכך נחבלו הנאשם, נוסע ברכבו, וכי רוכב האופנוע נחבל חבלה של ממש בדמות שבר אשר הצריך ניתוח, אישפוז ושיקום, וכי כלי הרכב המעורבים ניזוקו.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, פירט את תשובתו לכתב האישום בישיבת ההקראה שהתקיימה ביום 20.10.14 וחזר על מהות פירוט זה גם לאחר התיקון שנעשה כאמור בכתב האישום.

בתשובה לכתב האישום (אף המתוקן) מצויה בפני בית המשפט תשובת ההגנה ולפיה הנאשם מודה בסעיף 1 לעובדות כתב האישום (סעיף המפרט את מועד וכיוון נסיעתו); מודה בסעיף 2 לכתב האישום (המתוקן) (סעיף המפרט כי הצומת דן מרומזר וכי מעל הרמזור בכיוון נסיעת הנאשם מוצב היה תמרור 201 המורה על נסיעה ישר וימינה); מודה בסעיף 3

לעובדות (סעיף המפרט כי על נתיב נסיעת הנאשם צויירו עקב עבודות בכביש חיצים המתירים נסיעה ישר, ימינה ומשאלה); מודה בסעיף 4 לעובדות (סעיף המפרט את כיוון נסיעת רוכב האופנוע וכניסתו של רוכב האופנוע לצומת בחסות אור ירוק ברמזור בכיוון נסיעתו); מודה באותו חלק בסעיף 5 לעובדות הקובע כי אירעה התנגשות בין שני כלי הרכב ואשר גם חוזר ומציין כי בכיוון נסיעת האופנוע היה אור ירוק ברמזור; וכן מודה בסעיף 6 לעובדות (סעיף המפרט את תוצאות הפגיעות בגוף וברכוש).

הנאשם, מפי סניגורו, (בהודעה שהועברה מטעם ההגנה בכתב ביום 28.10.14) הודיע כי הוא מוותר על חקירת כל עדי התביעה פרט לעד התביעה הבוחן המשטרתי מר בני פרידמן.

לנוכח דבר הכפירה נקבע התיק להוכחות.

בפתחו של דיון ההוכחות (שהתקיים ביום 15.1.15) נטענה ע"י ההגנה טענה מקדמית לפי סעיף 149(4) לחסד"פ. לאחר דיון בטענה זו, בנוכחות הצדדים, נדחתה הטענה בהחלטה מנומקת מאותו יום. דיון ההוכחות התקיים לאחר מתן ההחלטה.

במסגרת דיון ההוכחות העיד מטעם התביעה הבוחן המשטרתי מר בני פרידמן (ע.ת.1) ובמסגרת עדותו הוגשו המסמכים הבאים: הודעת הנאשם, הודעת בנו של הנאשם, דו"ח בוחן, סקיצה ונספח, דו"ח פעולה, לוח תצלומים, תרשים תאונת דרכים ותוכנית רמזורים (סומנו ת/5 עד ת/12).

עוד הוגשו מטעם התביעה (לנוכח ויתור ההגנה כאמור על חקירת יתר העדים) גם המסמכים הנוספים הבאים: תעודה רפואית (ע"ש רוכב האופנוע) מביה"ח; דו"ח פעולה של השוטר מר יורם חבה; הודעת עדת ראיה הגב' אירית פרסטר; והודעת רוכב האופנוע מר אלי שבתאי (סומנו ת/1 עד ת/4).

עוד הוגש מטעם התביעה שרטוט שערך הנאשם לבקשת התובע אגב חקירה נגדית של הנאשם בבית המשפט. (סומן ת/13).

מטעם ההגנה העידו בדיון ההוכחות: הנאשם מר מרקל יסמאילוב (ע.ה.1) וכן בנו, מר רפאל יסמאילוב (ע.ה.2) אשר ישב בעת האירוע כנוסע ברכב של אביו לצידו של אביו.

לאחר שנתתי את דעתי לעדויות, לראיות, לסיכומי הצדדים, וגם למצופה עפ"י דין מנהג המבקש לבצע פניית פרסה שמאלה (אף כזו המותרת), מסקנתי היא כי דין הנאשם להרשעה בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

ראשית ייאמר כי לא היתה מחלוקת בתיק זה שהנאשם היה במהלך ביצוע פניית פרסה שמאלה עת התרחשה התאונה.

יש לדעת כי דבר המחוקק הוא שאל לו לנהג לפנות עם רכבו כדי להסתובב ולנסוע בכיוון הנגדי אלא בנסיבות שבהן אין הפרעה לתנועה או סיכון לעוברי דרך (ראה נא את דבר המחוקק בתקנה 44 לתקנות התעבורה).

יצוין אגב כי גם פניה שמאלה (אף שלא לצורך פרסה) מחייבת, עפ"י דבר המחוקק, כי הדבר יעשה אך ורק אם ניתן הדבר להעשות בבטחה בלי להפריע את התנועה ובלי לסכן אדם או רכוש. (ראה נא את דברי המחוקק גם בתקנה 41 לתקנות התעבורה).

מעדותו של הנאשם עולה כי הוא מודע לדבר החובות הנ"ל, שהרי הוא שב והעיד כדלקמן:

" אני הסתכלתי באתי בצומת והסתכלתי קדימה ואין כלום. אם היה משהו הייתי נותן זכות " (עמ' 14 שורות 2-3 לפרוטוקול).

" היה פנוי קדימה אני חייב לתת זכות כי אם היה משהו אני חייב לתת זכות " (עמ' 14 שורה 22 לפרוטוקול).

" אין כלום קדימה. אני עצרתי. אם היה משהו הייתי עוצר זה כביש אחד " (עמ' 14 שורות 24-25 לפרוטוקול).

" כשאני עשיתי פרסה לא היה אף אחד רחוק רחוק. אם היה מכונית הייתי עומד ונותן זכות " (עמ' 18 שורות 10-11 לפרוטוקול). (ההדגשות שלי, ע.נ.).

הנה כי כן כאמור, גם הנאשם עצמו מעיד שהוא מבין את הדרוש מבחינת נהיגה זהירה המתבקשת עפ"י הדין עת מבקש נהג להכנס לנתיב הנסיעה הנגדי ולחסום אותו לשם ביצוע פניית פרסה או פניה שמאלה.

וכלום נקט הנאשם באמצעי הזהירות הנדרשים ?

כלום ראה הנאשם - ולו בשלב כלשהו אפילו - את רוכב האופנוע שנע ממול ואשר את דרכו הוא (הנאשם) חסם ?

מסתבר שהתשובות על כך הן לא.

ההגנה ויתרה על חקירת רוכב האופנוע וכפועל יוצא מכך גם ויתרה על הפניית שאלות אליו לענין סוגיית מהירות נסיעתו.

אך זאת ועוד: מעדותו של לא אחר מאשר בנו של הנאשם עולה כי התנועה בכללותה במסלול הנגדי (בו נפגע רוכב האופנוע) זרמה "במהירות". (עדות הבן בעמ' 19 שורה 14 לפרוטוקול).

לא זו אף זו: הסיגור בחר שלא להפנות לבוחן התנועה המשטרתי כל שאלות לענין שדה הראיה שנמצא שעמד לרשות

הנאשם.

ואף יוזכר כי לענין שדה הראיה העיד הנאשם (אולי מבלי משים) כאמור כי "לא היה אף אחד בחוק רחוק" (עמ' 18 שורות 10 - 11 לפרוטוקול). (ההדגשה שלי. ע.נ.).

יוצא אם כן שממצאי הבוחן המשטרתי בדבר שדה הראיה הפתוח שעמד לרשות הנאשם לא נסתרו ואף אוששו.

והנה, למרות כל אלה, ולמרות שהאירוע גם התרחש באור יום, העיד הנאשם כי הוא לא ראה **בשום שלב** את האופנוע.

בנו של הנאשם (ע.ה.2) העיד כי האופנוע "בא במהירות", ואולם לכשנשאל הבן בחקירתו הנגדית מתי הבחין הוא לראשונה באופנוע, השיב הבן כי הוא לא הבחין בו אלא רק שמע "בום".

ובכן, נשאלת השאלה הכיצד יכול הבן להעיד (לא רק ללא מדידת מהירות אלא אף ללא הבחנה כלל ברוכב האופנוע בשום שלב) מה היתה מהירות האופנוע.

לא מצאתי כי דבר גירסת רוכב האופנוע במשטרה (50 עד 60 קמ"ש) יש בה כביכול כדי לנתק קשר סיבתי בין מעשהו של הנאשם לבין התוצאה.

ולהזכיר - בנו של הנאשם העיד כי להבדיל ממסלול הנסיעה שלהם, במסלול הנסיעה הנגדי זרמה התנועה בכללותה במהירות.

בנסיבות אלה, וכפי שניכר אפילו מסיכומי ההגנה עצמה, נדרש הנאשם כנהג לזהירות יתרה עת בחר להכנס עם מכוניתו למסלול הנסיעה הנגדי.

משההגנה לא חלקה על כך שרוכב האופנוע אכן נע במסלול הנגדי, ומשהוברר שהנאשם לא ראה את האופנוע **בשום שלב** וזאת על אף שדה הראיה שעמד לרשותו, הדבר אומר דרשני מבחינת דרך נהיגתו של הנאשם.

חוסר הזהירות מצד הנאשם התבטא אם כך בכך שחסם דרכו של רוכב האופנוע בנסיבות אלה שבהן - אף כמוסכם על הכל - היה לרוכב האופנוע אור ירוק לנסיעה ישר ברמזור בכיוון נסיעתו (וכל אלה, יש לומר, מצויים בכתב האישום).

בניגוד לעמדת התביעה בהקשר זה, אין לטעמי להלין משפטית על הנאשם בהליך פלילי זה על כי הוא החליט לבצע במיקום זה פניה שמאלה (או במקרה זה פניית פרסה שמאלה) וזאת על אף שהתמרור מעל הרמזור בכיוון נסיעתו התיר נסיעה ישר וימינה בלבד, ואף אין להלין זאת על הנאשם אפילו בשים לב לכך שניכר שהחץ שסומן על פני הכביש גם שמאלה ניכר כ"בלתי תקני" או כלשון הבוחן המשטרתי "מבורבש".

עמדתי היא כי במקרה שכזה - שבו ניכרת לכאורה סתירה פנימית בין הוראות התמרורים השונים - הדרישה לבהירות

התימור צריכה לבוא כלפי הרשות ולא כלפי הנהג (לנחש מבחינתו את שמות או שאסור) שהרי תמורים נדרשים להיות ברורים.

אלא שאף אם מניחים בצד את דבר החלטתו של הנאשם לבצע שם פניה שמאלה (או יותר נכון כאמור פניית פרסה שמאלה) על אף הוראת התמור המצוי מעל הרמזור, וקובעים כי בנסיבות אלה פניית הפרסה במקום היתה, לנוכח אי הבהירות בתמורים, מעשה לגיטימי כשלעצמו, עדיין אין פירושו של דבר שאת פניית הפרסה הזאת מותר היה לבצע בחוסר זהירות ושלא בבטחה. בכך כשל כאמור הנאשם וזה גם מה אשר מיוחס לו בכתב האישום אשר תוקן זה מכבר.

מחקירתו הנגדית של הנאשם עלה אגב כי שעת האירוע בפועל - שהיתה 07:40 אף אליבא דעדות הבן של הנאשם - היתה כבר שעה מאוחרת עבור הנאשם, שכן הנאשם העיד כי הוא קבע פגישה עד לשעה 07:30 לאותו בוקר עם פלוני לביצוע עבודת תיקונים.

לא אדע אם האיחור הנ"ל לפגישה שאלה נסע הנאשם גרמה (כשיטת התביעה) לנאשם אולי להחפז, אך כן אדע שאם הנאשם לא ראה את רוכב האופנוע בשום שלב למרות שלא נסתר שדה הראיה הפתוח (ואף הנאשם עצמו התבטא במילים "רחוק רחוק לא היה כלום" ובנו של הנאשם התבטא "היה אופק ריק" - כלומר היה שדה ראיה פתוח למרחק) אזי פירושו כאמור שהנאשם כשל בדרך נהיגתו בנהיגה חסרת זהירות עת חסם דרכו של רוכב האופנוע שנע בנתיב הנגדי.

שותף אני לעמדת התביעה על כי בנסיבות של אי הבהירות בתמורים ובנסיבות של צומת שבו יש אור ירוק לתנועה אשר מנגד וכלי רכב גם נעים במהירות כדברי הבן, קמה לנאשם חובת זהירות יתרה טרם חדירה עם רכבו לנתיב הנסיעה הנגדי.

יצוין עוד כי מיקום הפגיעה ברכב הנאשם (פגיעה בדלת ימנית - כך שהבן לא יכול היה לצאת מהרכב - וראה לענין זה את עדות הנאשם בעמ' 15 שורות 6-7, וראה גם את סעיף 5 לדו"ח הבוחן) פירושו שאכן יש בסיס לתוכן הודעת רוכב האופנוע (שההגנה ויתרה כזכור על זימונו כעד) על כי הוא הופתע ממהלך רכבו הנע הנאשם לתוך מסלול נסיעתו, ניסה לבלום, ואירעה ההתנגשות.

עוד אומר שלא מצאתי כי היה בדרך אזהרתו וחקירתו של הנאשם בהודעתו במשטרה כדי לפגוע בהגנתו - ובוודאי שלא כדי לפגוע בהגנתו במהות בהתארגנות לדיון ההוכחות לאחר שכתב האישום תוקן (אגב היותו של הנאשם גם מיוצג) וכאשר כתב האישום אף תוקן שלושה חודשים טרם מועד ההוכחות.

לאור כל המפורט לעיל, מסקנתי היא כאמור שהוכחה נהיגה חסרת זהירות מצד הנאשם באירוע דן עת נכנס עם רכבו לנתיב הנסיעה הנגדי מבלי להבחין כאמור בשום שלב ברוכב האופנוע על אף שדה הראיה שעמד לרשותו וכי האחריות לתאונה ולתוצאותיה מונחת לפתחו.

בסיכומיה תהתה ההגנה מה עוד צריך היה הנאשם לעשות שלא עשה.

על כך יש להשיב כי, כפי שדורש המחוקק , על נהג להימנע מלבצע פניית פרסה באם לא ניתן לבצעה ללא הפרעה לתנועה או סיכון לעוברי דרך.

במקרה זה, ובהינתן כאמור שדה הראיה , אין להשלים כאמור שהנאשם, כנהג, לא ראה בשום שלב את האופנוע.

נסיבות המקום היו כאמור אף כאלה שעל הנאשם, כנהג, היה אף לנקוט כאמור זהירות יתרה טרם כניסה למסלול הנסיעה הנגדי שם נעים רכבים באופן מהיר באור ירוק לידם.

לאחר כל זאת מורשע הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשע"ה , 11 פברואר 2015, במעמד הצדדים.

קלדנית - מירי ק.